

01-10-2015

GELOVEN, LEVERT HET IETS OP?

Er is de laatste jaren veel gepubliceerd over hoe de kerk eruit zou mogen of moeten zien in deze tijd. Bijvoorbeeld als een huis voor de ziel, waar je leert en viert en gevoed wordt. Of, als oefenplaats van de Geest, wat dan vervolgens omschreven wordt als een plek waar christenen leren het geloof te spellen en waar hun karakters worden gevormd. Het zijn twee gedachten die elkaar wat mij betreft kunnen aanvullen. Aan de ene kant de kerk als de plek waar je geborgenheid vindt, rust en bezinning, aan de andere kant de kerk als de plek waar er tegengas geboden wordt tegen een heersende cultuur, waar er alternatieven verkend en verkondigd worden, waar de kerk als het ware profetische trekken heeft.

Maar waar het allemaal op neerkomt is dat in de kerk, in ieder geval in de protestantse traditie, de bijbelse verhalen centraal staan. Die lezen we met elkaar. We diepen de ervaringen op die mensen gehad hebben in hun leven, in hun geloof, in hun eigen context, met hun eigen vragen. We proberen te beluisteren wat de schrijvers hebben willen overbrengen, over God en over Jezus. Soms door een hele ontstaansgeschiedenis van teksten heen en vanuit verschillende gezichtspunten. En we leggen ze naast onze eigen ervaringen. In de kerk proberen we om de stem van God te herkennen in de verhalen en ons te laten aanspreken. En dat mag, dat moet dan over ons leven gaan. Over ons staan in de wereld. Over ons kiezen, ons nalaten. Het gaat dan over geloof, hoop, liefde, en over navolging.

De leerling Petrus vroeg een keer aan Jezus: Wat levert het mij op, dat ik jou volg Jezus? (Mt 20) En als antwoord kreeg hij dit keer de gelijkenis van de werkers in de wijngaard, waarbij de werkers van het laatste uur hetzelfde loon ontvangen als de last-minute werkers. Een verhaal dat wellicht verwijst naar de genade van God, hoe iedereen in zijn liefde en goedheid mag delen, ongeacht wannéér je gekomen bent. Een verhaal dat kan gaan over verbinding, tussen al die verschillende mensen. Een verhaal dat vertelt hoe het in het rijk van God niet gaat om voor wat hoort wat. In ieder geval een verhaal waarbij je verbeelding wordt aangesproken en waarbij je antwoorden worden aangereikt, niet voorgedrukt dus. Maar, toch een wat vreemde vraag van Petrus, wat levert het mij op, of juist herkenbaar? Want ik denk dat wij onszelf die vraag ook wel (eens) stellen. En misschien wel weer opnieuw aan het begin van een kerkelijk seizoen. Wat levert het mij op om geloof te vinden in God, in Jezus? Wat levert de geloofsgemeenschap mij op? Hoewel het dan misschien net is alsof we dan geloofsconsumenten zijn, die willen weten wat het kost en wat het oplevert.. Op zichzelf niet geheel verkeerd lijkt mij.

Het kan trouwens ook zijn dat we de vraag stellen vanuit de intentie dat we het gevoel hebben dat er iets groter is dat in zichzelf de moeite waard is en dat van buitenaf op ons toekomt, dat ons aanspoort en prikkelt, dat ons draagt en voedt.

Wat levert het mij op om te geloven? Laat ik aan het begin van ons nieuwe seizoen deze vraag eerst maar eens zelf beantwoorden. Naast de bevestiging of belofte gezien te zijn, gehoord te worden en de geborgenheid en het vertrouwen dat dat oplevert. Naast de hoop en het perspectief van een wereld omgekeerd. Naast alle uitdaging, het aangesproken worden, het geroepen zijn, tot over grenzen heen, levert mij het leven in gelovig perspectief veel verbondenheid op. En die verbondenheid zoek ik te ontdekken en te vieren, ook binnen de gemeenschap. Ook met jullie en met u.

De kerk als huis voor de ziel, als oefenplaats van de Geest? In ons gelovig zijn, steeds op onze eigen manier, meer alleen of juist samen- hoop ik dat onze kerkgemeenschap een meerwaarde kan betekenen. En ik hoop op verrijking, van onszelf én onze omgeving.

Hartelijke groeten van Irene Pluim

Nieuwsid: 1356, Subitem: 233.

04-12-2015

(G)ÉÉN MENS TE VEEL! ;

Als ik aan Kerst denk, denk ik aan de kerstboom en de lichtjes in de boom. Ik denk aan een gezellig Kerstdiner met familie of vrienden. Ik denk aan buiten koud, het liefst met sneeuw en binnen warm, het liefst met warme chocolademelk en speculaas. Ik denk aan kerkdiensten, waar mensen samen zingen en God loven. Ik denk aan vrede op aarde en dat mensen elkaar goed doen. En zo zijn er nog veel meer mooie dingen te bedenken. Het is mooi dat we die momenten hebben en samen willen koesteren.

Maar met Kerst is er ook een andere realiteit.

De realiteit van oorlog en terreur, van geweld en onvrede, van vluchtelingen en mensen in nood. Deze realiteit maakt mij duidelijk dat wij mensen kwetsbaar zijn. We zijn kwetsbaar, als er geweld wordt gebruikt en mensen elkaar doden, als we in nood zijn of gevlucht, op zoek naar een veilige plek, als we ziek zijn en een perspectief missen, als we niet rond kunnen komen of schulden hebben, als we ons werk verliezen of geen vaste baan kunnen vinden, als relaties breken of we zo maar een geliefde kwijtraken. En zo zijn er nog meer situaties, waar we als mensen kwetsbaar zijn. Dan valt er niet veel te vieren, ook met het Kerstfeest niet.

Ik lees dan het Kerstverhaal en vraag me af of het bij de geboorte van Jezus wel een feestmoment was. Maria heeft een kind gekregen, dat wel. Maar het waren geen feestelijke omstandigheden. In tegendeel zelfs. In hoofdstuk 2 van het evangelie volgens Matteüs is koning Herodes naarstig op zoek naar het kind om het te doden. Hij is bang dat het kind hem van zijn macht berooft. Maar hij kan het kind niet vinden, omdat God aan Jozef de opdracht heeft gegeven om naar Egypte te vluchten. Uit voorzorg laat Herodes dan vele kinderen doden. Zo gek kan een mens zichzelf maken vanuit machtsbehoud en angst. Door de gekheid van de machthebber worden Jezus en zijn ouders uiteindelijk vluchtelingen. En in hoofdstuk 2 van het evangelie volgens Lucas wordt duidelijk dat er geen ruimte is in de herberg te Bethlehem. Op deze achtergrond is de geboorte van Jezus geen feest. Er is géén plaats, géén onderdak. Het gezin van Jezus wordt een vluchtelingsgezin. Vandaar lijkt het in de verhalen van Matteüs en Lucas er op, dat Jezus net één mens te veel is.

Ik zie het gebeuren in het geboorteverhaal van Jezus en ik zie het vandaag gebeuren. Dat mensen zich ongewenst en overbodig voelen. Dat ze het gevoel hebben de mens te zijn, die er niet meer bij kan. Dat ze net die éne mens te veel zijn! Is het dan wel feest met Kerst? Ook in de meest barre omstandigheden is er voor mij reden tot feest met Kerst. De betekenis van Kerst is: God heeft oog voor ons, in welke omstandigheden en situaties wij ons ook bevinden. Hij is aanwezig in dit kind en verbindt zich met ons mensen. Hij heeft ons gevonden opdat we elkaar vinden. God is mens geworden en daarom gaat het om menselijkheid. De boodschap is: Er is géén mens te veel! Deze boodschap geeft moed en kracht. Waar we ook vandaan komen en in welke omstandigheden we ons ook bevinden. Als kinderen van God vinden we samen draagkracht om er in Gods naam voor elkaar te zijn. Juist dit wil ik ook déze Kerst weer tot me door laten dringen. Ik wil in woorden en daden aangeven, dat er géén mens te veel is en we samen voldoende draagkracht hebben om mooie dingen te laten gebeuren! Daarom hebben we reden tot feest! Gezegende Kerstdagen wenst u ds. Joachim Stegink

Overweging/Gerdien Zwartkruis, 04-12-2015

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 1413, Subitem: 233.